

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ronny Rohart

Verwerende partij: Federale Pensioendienst

Dictum

Artikel 4, lid 3, VEU, in samenhang met het Statuut van de ambtenaren van de Europese Unie, dat is vastgesteld bij verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968 tot vaststelling van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen, alsmede van bijzondere maatregelen welke tijdelijk op de ambtenaren van de Commissie van toepassing zijn, zoals gewijzigd bij verordening (EG, Euratom) nr. 723/2004 van de Raad van 22 maart 2004, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat, zoals de regeling die in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan bij de bepaling van de pensioenrechten van een werknemer die in die lidstaat werkzaam was voordat hij ambtenaar van de Europese Unie werd en die nadat hij ambtenaar van de Unie was geworden, zijn militaire dienstplicht in die lidstaat heeft vervuld, die werknemer het voordeel wordt ontzegd van de gelijkstelling van het tijdvak in militaire dienst met een tijdvak van daadwerkelijke arbeid in loondienst, waarop hij wel recht zou hebben indien hij op het tijdstip waarop hij is opgeroepen voor militaire dienst of gedurende ten minste één jaar tijdens de drie jaar na zijn militaire dienst, een onder het nationale pensioenstelsel vallende betrekking had gehad.

(¹) PB C 182 van 28.5.2018.

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 7 februari 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Oldenburg — Duitsland) — NK

(Zaak C-231/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Vervoer — Wegvervoer — Verordening (EG) nr. 561/2006 — Verordening (EU) nr. 165/2014 — Verplichting tot gebruik van een tachograaf — Uitzondering voor voertuigen die levende dieren vervoeren van de boerderijen naar de plaatselijke markten en omgekeerd, of van de markten naar de plaatselijke slachthuizen)

(2019/C 131/18)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Oldenburg

Partij in het hoofdgeding

NK

in tegenwoordigheid van: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Dictum

De zinsnede „lokale markten” in artikel 13, lid 1, onder p), van verordening (EG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, tot wijziging van verordeningen (EEG) nr. 3821/85 en (EG) nr. 2135/98 van de Raad en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 165/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014, moet aldus worden uitgelegd dat deze noch op een transactie tussen een groothandelaar in vee en een landbouwer, noch op de groothandelaar in vee zelf kan

duiden, wat betekent dat de uitzondering waarin die bepaling voorziet niet kan worden uitgebreid tot voertuigen die levende dieren rechtstreeks van de boerderijen naar de plaatselijke slachthuizen vervoeren.

(¹) PB C 221 van 25.6.2018.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 12 februari 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Amsterdam — Nederland) — Tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd tegen TC

(Zaak C-492/18 PPU) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in strafzaken — Kaderbesluit 2002/584/JBZ — Europees aanhoudingsbevel — Artikel 12 — Voortgezette hechtenis van de persoon — Artikel 17 — Termijnen voor het nemen van de beslissing over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel — Nationale wettelijke regeling op grond waarvan de detentie 90 dagen na de aanhouding moet worden geschorst — Conforme uitlegging — Schorsing van de termijnen — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikel 6 — Recht op vrijheid en veiligheid — Uiteenlopende uitleggingen van de nationale wettelijke regeling — Duidelijkheid en voorzienbaarheid)

(2019/C 131/19)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Amsterdam

Partij in het hoofdgeding

TC

Dictum

Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale bepaling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die voorziet in een algemene en onvoorwaardelijke verplichting om een gezochte persoon die is aangehouden op grond van een Europees aanhoudingsbevel in vrijheid te stellen na het verstrijken van een termijn van 90 dagen te rekenen vanaf zijn aanhouding, ingeval er een zeer groot vluchtgevaar bestaat dat niet door het opleggen van passende maatregelen tot aanvaardbare proporties kan worden teruggebracht.

Artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen nationale rechtspraak die de voortzetting van de detentie van de gezochte persoon na die termijn van 90 dagen toestaat op grond van een uitlegging van die nationale bepaling volgens welke genoemde termijn wordt geschorst wanneer de uitvoerende rechterlijke autoriteit beslist om ofwel het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing ofwel het antwoord op een verzoek van een andere uitvoerende rechterlijke autoriteit om een prejudiciële beslissing af te wachten ofwel de beslissing over de overlevering uit te stellen omdat er in de uitvaardigende lidstaat sprake zou kunnen zijn van een reëel gevaar van onmenselijke of vernederende detentieomstandigheden, voor zover met deze rechtspraak niet wordt verzekerd dat die nationale bepaling met kaderbesluit 2002/584 in overeenstemming is en die rechtspraak zodanig varieert dat de duur van de voortzetting van de detentie kan verschillen.

(¹) PB C 381 van 22.10.2018.